

خبر ویژه

کیکالوس زیاری | گروه فرهنگ و هنر

آغاز پخش جهانی «ال کونده/ کنت»،

مقابله با خون آشامی

سرمایه‌داری

پابلولارین، فیلمساز متعدد شیلیایی با اثر تازه‌اش «ال کونده/ کنت»، نظام سرمایه‌داری و دیکتاتوری‌های نظامی مورد تأیید دولتمردان آمریکایی را به خون آشام‌هایی تشبیه کرده که زالوصفانه خون مردم کشورهای در حال رشد را می‌مکند تا پرور شوند. فیلمساز در فیلم خود دیکتاتور معروف و بدنام شیلی آگوستینو پینوشه را به صورت خون آشامی منزوی ترسیم کرده و می‌گوید «لازم و ضروری است که مردم جهان علیه بازسازی نیروهای ارتجاعی دست راستی مورد تأیید امپریالیزم جهانی اگاه و متحد باشند.» ال کونده به مناسبت پنجاه سالگی کودتای آمریکایی پینوشه و کودتای نظامی شیلی علیه دولت مستقل و ملی سالوادور آندة ساخته شده و همین روزها از پلنفرم‌های دیجیتال به صورت استریم پخش خواهد شد.

ال کونده با وجود لحن واقعگرایی خود، داستانش را به زبان طنز و گزنده تعریف می‌کند و بیش از آن‌که رئالیستی و واقعگرا باشد، حال و هوایی سوررئالیستی دارد. در داستان فیلم، پینوشه که به نوعی نماینده فاشیسم و دیکتاتوری جهانی است، در قالب خون آشامی با قدمت ۲۵۰۰ ساله به نمایش درمی‌آید که در عمارت باشکوه خود در یک منطقه دورافتاده کوهستانی زندگی می‌کند. او که توانسته هویت واقعی‌اش را پنهان و با هویت و نامی جعلی به زندگی ادامه دهد، هنوز همان دیکتاتور خونخواری است که صدها هزار نفر را بعد از کودتای آمریکایی سال ۱۹۷۳ در داخل شیلی به قتل رساند و شکنجه کرد.

به گفته لارین: «آنچه بسیار مهم و جالب توجه است، این است که تا قبل از این پینوشه در هیچ فیلم سینمایی یا مجموعه تلویزیونی به تصویر کشیده نشده و فقط در کارهای مستند به نمایش درآمده است. در ال کونده من به سمت کمدی کلاسیک فارس و طنز تلخ رفتم، تصور می‌کنم این بهترین شیوه و شکل برای نمایش دیکتاتوری است که تقریباً تمامی مردم جهان از او تنفر دارند. فکر می‌کنم اگر طنز تلخ ما در کار نبود، نمی‌توانستم آن طور که می‌خواهم حس همدردی و همراهی تماشاچی با داستان را برانگیزم.»

فیلمساز مرفقی سینمای آمریکای لاتین ساخت فیلم‌هایی از این دست را از ضروریات حتمی قاره آمریکای لاتین می‌داند و می‌گوید تولید و نمایش آنها راه را برای بازگشت دوباره دیکتاتوری، فاشیسم و امپریالیزم دشوار می‌کند: «فیلم‌هایی از این دست می‌توانند آغاگر یک گفت‌وگوی جمعی و ملی بین عموم مردم باشند، در گوشه و کنار دنیا شاهد رشد دوباره نیروها و گروه‌های دست‌راستی هستیم که آشکارا از سرمایه‌داری نوین، استثمار آدم‌ها و همکاری با نهادهای نظامی آمریکایی صحبت و حمایت می‌کنند. حتی در جایی مثل شیلی هم این موضوع را به خوبی حس می‌کنیم. پس ساخت چنین فیلم‌هایی از ضروریات روز است، تا به همه ما یادآوری کند که کسی مثل پینوشه چه کارهای کرد و چه فریادی آفرید. نکته تنها مجازات این افراد نیست، باید راه‌هایی که به بازگشت احتمالی و دوباره این افراد و طرز تفکرشان می‌انجامد رست و در رابطه با آن هشدارهای لازم را به جامعه داد.»

لارین می‌گوید به این دلیل فیلمش را پخش دیجیتالی می‌کند تا تعداد بیشتری از مردم سراسر دنیا بتوانند به تماشای آن نشسته و پیام آن را دریافت کنند.

خبر

تهیه‌کنندگان سینما

در برابر پلنفرم‌ها

انجمن تهیه‌کنندگان مستقل سینمای ایران خواستار حفظ حقوق تهیه‌کنندگان سینمای ایران از پخش آگهی‌ها در پلنفرم‌های نمایش خانگی شد. از زمانی که پلنفرم‌های نمایش خانگی شروع به پخش آگهی در ابتدای سریال‌ها کردند، انتقادهایی در این خصوص مطرح شد، چراکه برخی کارشناس‌ها معتقدند وقتی مشترکان این پلنفرم‌ها برای تماشای فیلم و سریال هزینه‌ای را پرداخت می‌کنند، نباید با وجود حق اشتراکی

که رقم آن، ماهانه کم هم نیست از پخش آگهی هم درآمدزایی شود. حوالیس از گذشت مدتی، انجمن تهیه‌کنندگان سینمای ایران تأکید دارد که حق و حقوق صاحبان آثار از این آگهی‌ها باید پرداخت شود، در متن بیانیه این انجمن آمده است: «هنگام تماشای آثار سینمایی در پلنفرم‌های نمایش خانگی همواره شاهد تبلیغات و آگهی‌هایی هستیم که در ابتدا یا در طول فیلم‌های سینمایی به نمایش درمی‌آیند. انجمن تهیه‌کنندگان

گفت‌وگو با علیرضا قاسم خان، تهیه‌کننده فیلم «ستون ۱۴»

شرط‌بندی برسر جان آدم‌ها

ساناز قبری | گروه فرهنگ و هنر

ادامه می‌خوانید: قاسم خان نویسنده، پژوهشگر و روزنامه‌نگار قدیمی است که پیش از این به عنوان کارگردان و تهیه‌کننده فیلم‌های طبقه‌سوم، ایستگاه اتمسفر، نقاره، روزهای نارنجی و سریال استخوان را در کارنامه دارد.

دردی، فضای کم نوری می‌طلبد. این فضا را شما مقایسه کنید با خانه زن و شوهر جوان که باوجود همدلی بین‌شان نورپردازی در آن بیشتر می‌شود. نورپردازی فیلم مخاطب را به سمت روحيات درونی شخصیت‌های داستان سوق می‌دهد. **۴] بازیگران را بر چه اساس انتخاب کردید؟** برای بازیگران این فیلم با یکی، دو بازیگر دیگر صحبت شده بود که سر کار بودند و به لحاظ زمانی نمی‌توانستند سر پروژه ما هم حاضر باشند. درنهایت بر اساس قصه که در سینمای ایران تازه محسوب می‌شود، بازیگران را انتخاب کردیم، چراکه قصه جدید به بازیگران جدید هم نیاز دارد. غیر از میترا حجار که در سینما باسابقه است روزبه حماری، میلاد رحیمی، مهسا باقری و... جوان‌های سینمایی هستند و چهره آنها برای

داستانی که روایت کردیم، مناسب‌تر است. بازیگران قدیمی‌تر بود. الان هم از نتیجه کار راضی هستیم، مهسا باقری، نمونه‌ای کامل از یک دختر جوان و متعهد به زندگی بود. او با تمام فقر و مشکلات معیشتی که در زندگی داشت از اصول و ارزش‌های خود عقب‌نشینی نکرد. حتی در سکانسی که همسرش را با پول زیاد می‌بیند، می‌گوید تو فکر کردی من از این زن‌هایی هستم که پول را سر تاقچه می‌گذارند، من ساخته شده فیلم‌هایی هستم که دیدم، ساخته شده کتاب‌هایی هستم که خواندم.

این کاراکتر یک دختر جوان ایرانی است که برای زندگی‌اش تلاش می‌کند.

۴] نقدهایی مطرح می‌شود مبنی بر این‌که فیلم‌تان حاوی این پیام است که در شرایط بد اقتصادی و اجتماعی بعضی جوان‌ها مجبور به انجام کارهایی می‌شوند که پیامدهای زیانباری دارد. نظر شما راجع به این نقدها چیست؟

ضمن احترام به تمام منتقدان باید بگویم یک‌منتقد، با دانش می‌تواند راجع به فیلم‌ها اظهارنظر کند. ما امروز با جامعه‌ای مواجهیم که اکثر این جامعه در اقصا ر پایین می‌کشد شرافتمندانه زندگی کند و برخی از اقصا متمول سعی در به استثمار کشیدن آنها دارند. این حرف کمی در این جامعه نیست، ما نتواستیم

به مخاطب یک قصه واهی ارائه کنیم و قصه‌ای ساختیم که داستان هر روزه جامعه ماست. چه بسیار جوان‌های هنرمندی که سال‌ها ساز زدند و امروز روی ماشین کار می‌کنند و... بحران‌های جامعه را باید دید و به تصویر کشید. کاری که ما در ستون ۱۴ انجام دادیم، نقدهای منتقدان را راجع به فیلم خواندم. بعضی از آنها خوب و دقیق فیلم را دیدند و درباره آن نوشتند. دختر و پسری که رنج شیوه زندگی و تربیت غلط پدرشان را بر دوش می‌کشند؛ تربیت غلطی که حتی در بزرگسالی هم دست از سر آنها برنمی‌دارد. هر آموزه و طرز تفکری از سوی والدین و قدیمی‌ترها که درست نیست. این آموزه‌ها را باید به بوته نقد گذاشت و بررسی کرد که با توجه به تغییر زمانه در کجا باید رفتار

گذشته را حفظ و کجا باید آن را تغییر داد. حفظ شرافت، از خودگذشتگی، عدالت جویی و اخلاق‌مداری از نکات مهم این فیلم است که متأسفانه در نقدها کمتر به آن توجه شده است.

۴] در انتهای فیلم مخاطب حتی در بیرون از سالن هم به بقیه ماجرا و شخصیت‌ها فکر می‌کند.

ادامه‌اند: گذاشتند انتهای فیلم را تماشاگر در ذهنش بسازد؟

دقیقا ما می‌خواستیم داستان در ذهن مخاطب ادامه پیدا کند. خود شما به عنوان مخاطب می‌خواهید بدانید سرنوشت خواهر بعد از این‌که برادرش را با تیر می‌کشد چه می‌شود یا سرنوشت زن و شوهر جوانی که می‌خواهند شرافتمندانه در جامعه زندگی کنند، چه می‌شود. ما به وسیله این فیلم آیینةای دست مخاطب داده‌ایم که وضعیت جامعه را ببینند. در انتهای فیلم وقتی زن و شوهر جوان از آسانسور خارج می‌شوند، یعنی از امتحانی که زندگی پیش روی آنها قرار داده سربلند بیرون آمده‌اند، اما خواهر و برادر هر کدام به شکلی در سیاهی می‌مانند و این داستان هزاران نفری است که در جامعه کنونی ما زندگی می‌کنند.

۴] با اعلام رده‌بندی سنی ۱۵+ برای فیلم‌تان موافق بودید؟

ستون ۱۴ پنجمین فیلم سینمایی من در جایگاه تهیه‌کننده است و هر پنج کارگردانی که با من کار کردند، فیلم اولی بودند. چه در کارهای پژوهشی و تحقیقاتی و مستندهای خودم، چه در فیلم‌هایی که تهیه

سینمای ایران بر این باور است که تعداد و شیوه نمایش آگهی‌ها بایستی به گونه‌ای باشد که موجب آزار تماشاگران نشود. از طرفی بایست سهم و حقوق تهیه‌کنندگان سینمای ایران از آگهی‌ها مشخص شود. از این‌رو انجمن مستقل از تمامی همکاران تهیه‌کننده درخواست دارد در قرارداد‌های خود با پلنفرم‌ها حتما سهم خود از درآمد آگهی را مشخص کنند و پلنفرم‌ها نیز ملزم به پخش آگهی‌های صاحب اثر هم‌زمان با نمایش فیلم هستند.»

کرده‌ام همیشه درصدمد که شیوه، بیان و مسائل تازه‌تری را برای عرضه به جامعه ایرانی پیدا کنم. کارگردان‌هایی که با آنها کار کردم، متعلق به نسل‌های مختلف بودند و قطعا هر نسل حرف تازه و متفاوتی برای گفتن دارد. رده‌بندی سنی ۱۵+ سال تصمیم وزارت ارشاد بود. این یک قانون است که صرفاً مربوط به ایران هم نیست و همه باید رعایت کنند اما این‌که فیلم ما اولین فیلمی است که در دوران جدید سازمان سینمایی رده‌بندی سنی برای آن اعلام می‌شود، بحثی دیگر است. به ما گفتند به دلیل چند صحنه خشونت آمیز که در فیلم وجود دارد، کمتر از ۱۵ سال نمی‌توانند به تماشای آن بنشینند. اصلاحات فیلم هم چندان زیاد نبود و تقریباً همان چیزی که می‌خواستیم مجوز نمایش گرفته است. ما از ابتدا خودمان حساسیت داشتیم که قصه و جنس روابط آدم‌های مان به گونه‌ای نباشد که جلوی اکران فیلم را بگیرند. به همین دلیل هم در فرآیند دریافت پروانه نمایش حذقیاتی نداشتیم که به کلیت فیلم لطمه‌ای وارد شود. به‌شخصه موافق رده‌بندی سنی هستم اما رده‌بندی سنی‌ای که جایگزین و جایگزوی روابط اجتماعی باشد، الان نوجوانان ما فیلم‌هایی را می‌بینند که بسیار تلخ‌تر و تندتر از ستون ۱۴ است؛ با هر حال چون تصمیم وزارت ارشاد بود ما هم پذیرفتیم.

برش

بهترین بازخورد از اکران فیلم ستون ۱۴

تا جایی که من کنار مردم در سالن‌های سینما فیلم را تماشا کردم از آن راضی بودند و با سوال‌های زیادی سالن را ترک کردند. در سینمای امروز ایران ستون ۱۴، فیلم جدی و تفکربرانگیزی است. فیلم ما در حالی در ۳۰ سالن به اکران درآمده که برخی فیلم‌ها چند ماه است در ۲۰۰-۱۵۰ سالن به نمایش گذاشته شده‌اند. مخالف فیلم کم‌دی نیستم اما معتقدم باید تعادلی از سوی متولیان فرهنگی در ساخت و عرضه گونه‌های مختلف سینمایی ایجاد شود. تصور این است که آثار کم‌دی به روحیه مردم کمک می‌کند، در صورتی‌که کم‌دی سخیف مردم را سطحی و تهی می‌کند. ما باید با آثار فاخر و ارزشمند روحیه و شخصیت مردم را پرورش دهیم. ستون ۱۴ یک فیلم شریف است که تلاش دارد روایتی مستقل و جذاب ارائه کند. امیرحسین همتی با ساخت این فیلم نشان داد بیش از یک کارگردان اول است و بیان سینمایی خود را دارد.

تولید

سعید راد در فیلم «بزرگ»

سعید راد از حضورش در فیلم «بزرگ» به کارگردانی ژوبین قادری، فرزند زنده‌یاد ایرج قادری خبر داد و گفت: این فیلم ادای دینی به سینمای کلاسیک قهرمان‌محور، با اخلاق و نوستالژیک است. سعید راد، با یادآوری این‌که دو

مورد از بهترین فیلم‌هایش یعنی «برزخی‌ها» و «هدف» با ایرج قادری همکاری داشته بیان کرد: سینمای قهرمان‌محور از بین رفته و سینمای جدیدی آمده که باب پسند ما نیست. الان سینما تجاری شده و فیلمسازان عوامل خودشان را دارند. این بازیگر با تأکید بر این که ژوبین قادری را به‌خاطر ساخت این فیلم تحسین می‌کنم، افزود: ۱۰ جلسه با این کارگردان صحبت کردم و در جلسات اولیه متوجه شدم کارش رابه خوبی بلد است و با آگاهی تمام، جدیت و کاریزمای مثال‌زدنی و وسواس بسیار عمل می‌کند، وقتی متوجه شدم چه می‌خواهد، گفتم تا آخر هستم، چون این فیلمساز و این سینما مورد علاقه من است و مطمئنم این فیلم مورد استقبال قرار می‌گیرد، فیلم بزرگ قهرمان‌های آن موقع را زنده می‌کند./ ایرنا

اکران

اکران «دشت خاموش» در فرانسه

اکران فیلم سینمایی «دشت خاموش» به کارگردانی احمد بهرامی در سینماهای فرانسه آغاز شد.

در بی اکران فیلم «شهر خاموش» در فرانسه، اکران فیلم سینمایی دشت خاموش به کارگردانی احمد بهرامی و تهیه‌کنندگی سعید بشیری نیز در ماه سپتامبر ۲۰۲۳ (نیمه شهریور ۱۴۰۲) در سینماهای

فرانسه آغاز شد. این فیلم در ۳۹ سالن سینما و ۲۸ شهر از جمله پاریس، نانت، اورلنز، استراسبورگ، متز، بودردو، بیاریتز، لیون، کلرمونت فران، سنت ایتن، مارسی و... به نمایش درآمده است. فیلم دشت خاموش در هفتاد و هفتمین جشنواره فیلم ونیز برای نخستین بار در تاریخ سینمای ایران موفق به دریافت جایزه بهترین فیلم بخش افق‌ها شد و در بیش از ۵۰ جشنواره و مراکز فرهنگی مهم بین‌المللی از جمله جشنواره توکیو، کرالا و جنای و یونای هند، و... نمایش داشته است. این فیلم همچنین موفق به دریافت جوایز متعددی از جمله نشان بهترین فیلم از فدراسیون بین‌المللی منتقدان فیلم (فیپرسی)، جایزه بهترین فیلم و بهترین بازیگر جشنواره فیلم کنگ، بهترین فیلم جشنواره سارسیو کراسوی، جایزه بهترین فیلمبردار سال آسیا و جایزه بهترین تدوین از انجمن منتقدان جهانی آنلاین شده است.

قاب

سینما بدون بازنشستگی

هایانو میازاکی، انیماتور افسانه‌ای قاهرا در ۸۲ سالگی تصمیمی برای بازنشستگی ندارد. یکی از مدیران استودیو انیمیشن ژاپنی «جیبلی» پس از افتتاحیه جشنواره بین‌المللی فیلم تورنتو با انیمه «پسر و مرغ ماهیخوار»، جدیدترین ساخته میازاکی گفت که این انیماتور بزرگ هنوز قلم را بر زمین نگذاشته و ایده‌هایی برای پروژه جدیدش نیز دارد. میازاکی در طول دوران فعالیت خود تاکنون چند بار اعلام بازنشستگی کرده است. او برای اولین بار در سال ۱۹۹۷، پس از ساخت فیلم «شاهزاده مونونوکه»، عقب‌نشینی خود را از مقام کارگردانی اعلام کرد اما سال ۲۰۰۱ دوباره به عرصه کارگردانی بازگشت و فیلم «شهر اشباح» را ساخت.

